

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE SPERANȚĂ

LANCALI

TRADUCERE DE DORINA TĂȚĂRAN

CONTEMPORARY

LEDA BAZAAR

LANCALI

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE SPERANȚĂ

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

*Pentru Sam al meu
și pentru toți cei din lumea asta care
au nevoie să se simtă un pic mai puțin singuri*

Înainte

IUBIREA VIEȚII MELE ÎȘI DOREȘTE SĂ MOARĂ.

E un lucru tragic să rostești asta cu voce tare. Ba nu. Poate că nu e tragic. Doar nedrept. Dar, pe măsură ce veți citi această poveste, cred că veți descoperi că tragediile și nedreptățile se găsesc de obicei sub aceeași umbrelă.

Înainte ca iubirea vieții mele să fi decis că nu mai vrea să trăiască, mi-a spus că stelele ne aparțin. Ne-am petrecut fiecare noapte împreună, cu trupurile împletite discret pe țiglele reci ale acoperișului, memorând formele de pe cer. Așa se face că, inclusiv atunci când se stinge, când trupul lui devenea mai puțin trup și mai mult cadavru, speram că stelele noastre urmau să-i dea credință. Speram că ele urmau să-l țină în viață atâta timp cât putea să privească în sus și să vadă că nu căzuseră.

În seara asta, stăm amândoi pe un pod în timp ce râul se scurge întunecat și felinarele aruncă un nimb auriu pe degetele noastre amortite de iarnă.

— Ești supărat pe mine? îl întreb, pentru că în seara asta îi spun adevărul.

Îi spun adevărul despre mine, cel pe care nu-l spun nimănui, secretul care mă face diferit de toți cei pe care îi

cunoaște. I-l arunc ca pe un lasou în jurul gâtului, un colac de salvare, ceva care să-l împiedice să facă ultimul pas în întuneric.

El clatină din cap și se prinde de balustradă.

— Sunt doar curios.

Ochii îngălbeniți, în care m-am cufundat întotdeauna, îi găsesc pe ai mei.

— Cum e? Să fii tu?

— Ca și cum aș fi furat, îi răspund. Ca și cum acest corp nu este cu adevărat al meu.

Mărturisirile pot fi brutale și pot aduce a capitulare, dar ale mele sunt blânde. Adevărul despre cine sunt nu are logică, dar nici nu trebuie să aibă. El știe asta. A fost bolnav de când s-a născut. Să fii bolnav te învață că motivele sunt doar niște încercări nereușite de a justifica nenorocirea. Îți creează o iluzie a lui „de ce”, dar „de ce” este o întrebare zgomoasă, iar moartea este tăcută.

— Mă crezi? îl întreb.

Încuviințează din cap.

— Mă mai iubești?

— Normal că te mai iubesc!

Oftează, îmi cuprinde fața în palmă și își trece degetul mare peste obrazul meu.

Zâmbesc.

Iubirea e cea care ne leagă. Iubirea ne-a făcut să ne prefacem.

Când eram copii, ne prefăceam că spitalul este un castel, iar noi eram cavalerii lui. Obișnuiam să jucăm cărți când făceam câte un tur, iar el mă lăsa să câștig de fiecare dată. Mâncam la parter, iar el inventa povești despre oamenii în halate care treceau pe lângă noi. Dormeam în același pat, iar

el îmi șoptea despre aventurile care ne așteptau în afara zidurilor palatului. Apoi mă săruta, pentru că eram singuri și unul lângă celălalt, și totul era în regulă.

Trebuia să ne prefacem.

Aerul era doar rarefiat. De aceea plămânii lui nu reușeau să respire. Era doar trist în ziua aceea. Iată de ce inima lui nu putea să bată singură. Eram doar obosiți. Iată de ce mușchii lui au cedat, și s-a prăbușit în brațele mele.

Ne-am petrecut toată viața împreună prefăcându-ne, dar, dacă te prefaci prea mult timp, realitatea îți amintește într-un fel sau altul că nu-i place să fie insultată.

În seara asta, ne-am certat. Ne-am certat așa cum nu ne-am mai certat niciodată, și a venit singur pe acest pod ca să scape de mine, cred. Nu sunt sigur. Acum, că secretul meu nu mai e secret, acum, că știe cine sunt, *ce* sunt, furia pe care o împărtășeam se risipește, de parcă ar fi fost ținută într-un mușchi dureros care începe să se vindece.

Când vede că tremur, își pune haina pe umerii mei. Brațele i se strecoară sub ale mele și mă trage aproape. Mă reazem de căldura lui. Silueta noastră este punctată de pete de alb care se profilează pe cerul nopții.

— Sunt stelele căzătoare? întreb.

— Este zăpadă.

Își trece palma peste spatele meu, zguduind de chicoteli.

— E doar zăpadă.

Răcoroasă și delicată, *zăpada* îmi cade pe buze.

— Și zăpada este a noastră?

— Da! zice el cu gura lipită de gâtul meu. Totul este al nostru.

— Mulțumesc!

Degetele mele i se încurcă în păr.

— Pentru tot.

— *Eu* îți mulțumesc!

Durerea i se simte în gât. Se apasă și mai tare de mine, ca și cum ar putea dispărea în ființa mea dacă ar încerca.

— Pentru că m-ai făcut să îmi doresc acest tot.

Încearcă să râdă din nou, dar nu e același râs pe care l-am prețuit mereu. Râsetele pe care le prețuiesc au ecou. Le-am stârnit din pieptul lui când zăcea cu ace în vene. Când îmi strângea mâna, disperat să se agațe de ceva real. Acum, râsul lui e plat. Se termină brusc, în loc să se stingă treptat.

— Dragostea mea! zic, cu vocea pe jumătate pierdută. De ce ai venit pe acest pod?

Felinarul stradal pâlpâie. Stelele încep să cadă precipitat. Întunericul se insinuează între noi. El strânge din dinți. Strânge din ochi, în timp ce zăpada îi cheamă lacrimile.

— Îmi pare rău, dulcele meu Sam! zice cu respirația în-tretăiată, în timp ce degetele lui îmi încrețesc haina de pe umeri ca pe cearșafuri. Aș vrea să pot continua să mă prefac în fața ta.

Castelul nostru e undeva, în spate, ascultând. În timp ce-mi plânge pe umăr, simt fiecare moment în care a deschis ochii, deși credeam că nu avea să o mai facă. Simt zâmbetele pe care le împărțeam atunci când moartea hotăra să mi-l dea înapoi din nou și din nou. Așa că nu pot decât să șoptesc:

— Nu înțeleg.

Își apasă fruntea de a mea, în vreme ce lacrimi fierbinți își croiesc drum pe pomeții înghețați, și o teamă pe care o cunoșteam prea bine ia locul îmbrățișării sale.

— Mă bucur că mi-ai spus secretul tău, zice, cu lacrimile agățate de curbura zâmbetului. Mă bucur că vei continua să trăiești chiar și când eu nu voi mai fi.

Mă sărută, și simt zăpadă și sare între buzele noastre.

Mă sărută de parcă ar fi ultima oară când va avea ocazia.

— Amintește-ți de mine! îmi zice. Amintește-ți că doar pentru că stelele cad nu înseamnă că nu merită să îți pui o dorință!

— Nu înțeleg, zic, dar sărutul s-a terminat.

Atingerea lui a dispărut deja de pe fața mea. Deja s-a întors și a dispărut. Mă întind din nou spre el, să ne împletim degetele, să-l trag înapoi, așa cum am făcut-o întotdeauna, în schimb, moartea îi ia mâna.

— Așteaptă!

Urmele picioarelor lui se estompează sub alb, șterse.

— Așteaptă!

Nu mă aude. Aude doar noaptea care îl cheamă de cealaltă parte a podului cu promisiunea liniștii.

— Te rog, așteaptă...

Lacrimile mele își găsesc calea, pentru că, oricât de mult aș încerca, nu-l pot urma. Forma amintirilor noastre se subțiază, dispărând din strălucirea felinarului și îndepărtându-se în umbră.

— Nu, nu poți... nu ai...

Clatin din cap.

— ...nu poți pleca încă... nu poți pleca... o să...

„Tu.”

Lumina mea, iubirea mea, rațiunea mea.

— O să mori.

Frica îmi sapă între coaste. Îmi frânge corpul, plămânii și inima. Când întunericul îl înghite cu totul, realitatea vine să secere, iar durerea rămâne grea în mâna ei ca o coasă.

Zăpada se transformă în furtună. Încerc să strâng în mâini pâlpăirile jucăușe și să le trimit cumva înapoi în cerul

lor. Genunchii mei ating pământul, arzând de frig. Castelul mă privește cu milă. Lacrimile îmi curg șiroi, scâncetele mi se transformă în suspine, iar amintirile, în nimic.

Stelele mele cad.

Iar eu nu le pot salva.

1

Ochi cu galben în ei

Ani mai târziu...

CÂND EL A MURIT, AM DEVENIT ALTCINEVA.

Obişnuiam să visez la noi, imaginându-mi că în ochii lui îngălbeniți se afla un viitor pe care puteam conta. Viitorul nu este niciodată sigur. Nimic nu te va învăța asta mai bine decât să vezi cum pleacă cineva pe care îl iubești.

Nimic nu te va învăța asta mai bine decât să crești într-un spital. Zgomotul alb constant te menține sănătos. Tărgile trec, iar personalul merge pe benzile care îi sunt alocate, ca și cum ar fi pe un fel de autostradă medicală. În afară de asta, există mâncare fadă și un decor fad care să-ți însoțească sentința. Asta e tot ce este un spital, de fapt. Nu un loc unde să te faci bine sau unde să fii tratat, ci unul unde să aștepți.

Imaginați-vă o bombă legată de încheietura mâinii! Scoate sunete. Ca un monitor cardiac. Zi și noapte. O numărătoare inversă. Dar o numărătoare inversă pe care nu o poți auzi. Uită-te la bomba ta și ține-o în sus ca pe un ceas! Tot ce vei vedea este o lumină roșie care clipește și un

semnal sonor continuu. Amintiri că această bombă *va* exploda. Doar că nu știi când.

Asta înseamnă să aștepti să mori.

O bombă îți plutește prin vene sub numele de boală.

Nu o poți dezamorsa. Nu o poți distruge. Nu poți fugi de ea.

Astfel, timpul, boala și moartea sunt niște mecanisme jalnice. Le place să meșterească ștreanguri din frică și le place să se joace. Umbrele sunt uneltele lor, care ți se curbează peste umeri cu degete sinistre și te ademenesc în întuneric, luându-ți cu ele trupul, mintea și tot ce le place.

Timpul, boala și moartea sunt cei mai mari hoți din lume.

Sau au fost.

Până când am apărut noi. Patru prieteni care nu cred în bombe.

Sony a dat buzna în viața mea nu întinsă pe un pat de spital, ci lovind cu piciorul un automat care îi furase ciocolata. În clipa în care m-a văzut, frustrarea i s-a topit și am împărțit ciocolată aia de rahat, și am vorbit despre visuri îndepărtate așezați pe podeaua rece a unui hol. Deși la momentul respectiv nu știam, Sony supraviețuise unei pierderi mult mai mari decât a unui plămân. Cu părul de culoarea focului și un aer de libertate, ea este o luptătoare și cea mai curajoasă hoată pe care o cunosc.

Coeur este o ființă mult mai calmă. El este mușchiul nostru, mușchiul nostru mereu vinovat. Mama lui este franțuzoaică, iar tatăl, haitian, amândoi cu nume pretențioase. *Coeur* înseamnă „inimă”, deși inima din corpul lui C este frântă. La propriu. Totuși, dintre toți, are cea mai mare inimă, dacă ne gândim la celălalt sens al cuvântului. El este îndrăgostitul din gașcă și cel mai nepriceput hoț dintre noi.

Neo este scriitor, un poet trist. Spre deosebire de Sony, este tăcut, iar, spre deosebire de C, lipsit de regrete. Coloana vertebrală îi este fragilă, însă cuvintele sale compensează acest beteșug. Este osos și scund, atât de mărunț, încât îi spunem Baby, deși, pentru un bebeluș, are un temperament aparte. Sunt aproape sigur că nu a zâmbit niciodată în viața lui. Îl cunosc de mai mult timp, și, cu toate că e încruntat și dificil, e doar o mască, un mecanism de protecție. Este, de asemenea, cea mai deșteaptă persoană pe care o știu – atent, creativ, rezistent –, cel care plănuiește și înregistrează marile noastre isprăvi într-ale furtului. Pretinde că eu și Sony suntem niște extrovertiți care l-au răpit și l-au constrâns să le fie prieten, dar știu că în secret se bucură de companie. Spitalele sunt singuratice, până când îți găsești oamenii.

Sunt ani buni de când Neo, Sony și C tot intră și ies din spital.

Acum, când se duc acasă, nu o fac pentru mult timp. Boala este lacomă. Ia bucăți din tine, până când nu te mai recunoști, iar Neo, C și Sony nu se mai recunosc în afara acestui loc.

Fie că ești bolnav, fie că nu, noaptea face din ferestre oglinzi. În trecut, le-a arătat prietenilor mei imagini de cadavre în ferestre: schelete cu oase desfăcute de carne, organe căzute prin cutia toracică, sânge care curge din gură. Tremurau în fața prezicerii, zgâriind cu vârfurile degetelor suprafața care îi ademenea. Diagnosticale, pastilele, acele și nenumărate oglinzi noi pe care nu își doreau vreodată să le găsească le invadau viețile. Imaginile lor din oglinzi au devenit propriile realități.

Așa că, mai degrabă decât să se întâlnească cu noile lor versiuni, vulnerabilizate de paturile în care dormeau și de halatele pe care le purtau, prietenii mei au stins luminile. Au

urcat o scară și s-au întâlnit pe un acoperiș. Și-au lăsat vârfurile degetelor să atingă cerul, fără nicio barieră care să-i împiedice să atingă stelele.

Sfidători.

„Ar trebui să furăm totul”, a zis Sony, care, chiar și animată de o flăcără firavă, era curajoasă. „Să furăm tot ce putem înainte de a pleca.”

„Totul?” a întrebat C.

„Totul.”

„Totul e o listă lungă”, a zis Neo.

„Viețile v-au fost furate”, am zis. „De ce nu furați o parte din ele înapoi?”

În ziua aceea s-a născut lista noastră de atacuri. Dar încă nu am reușit să furăm tot.

Furtul este o formă de artă, iar noi încă nu am devenit artiști. Dar asta nu ne împiedică să încercăm.

Într-o după-amiază fără nori, ne strecurăm afară din spital. Sony conduce atacul, iar C îl împinge pe Neo într-un scaun cu roțile pe bulevard. Întâim pe trotuar și intrăm într-un minimarket. Sony se apropie de un raft plin de ochelari de soare și își pune unii de aviator, apoi scrutează locul și dă din cap a încuviințare.

— Acum! zice ea, cu eticheta de preț atârându-i de tâmplă.

C se îndreaptă spre raionul frigorific.

— Acum?

Neo își ridică privirea, mângâind cartea care nu-l părește niciodată. Exemplarul lui din *Marile speranțe*. E o constantă, ca o aluniță sau ca forma nasului său. Și e îndoită la cotor, exact cum e coloana lui.

— Acum! comandă Sony, cu pieptul ridicat.

— N-o să fim prinși? șoptesc, uitându-mă în jur prin magazinul benzinăriei.

Trei oameni se plimbă pe culoare; casierul răsfoiește o revistă.

— Cu siguranță vom fi prinși, răspunde Neo.

Sony îi zâmbește, privindu-l pe după ochelarii ei de soare care vor fi furați curând.

— De ce am fi prinși? îl tachinează.

Neo pufnește.

— *Întotdeauna* suntem prinși.

— Astăzi e diferit. Ziua de astăzi este de partea noastră, proclamă Sony, respirând adânc și dramatic. Nu simți gustul, Neo? Cât de dulce este aerul?

— *Suntem* pe un culoar de dulciuri, tâmpito!

Scaunul cu roțile al lui Neo scârțâie când își dă capul pe spate ca să se uite la mine.

— Sam, spune-i că e o tâmpită!

Aș face-o, dar țin la viața mea.

— Sony, ești o tâmpită, zice Neo, înhățând un pix și un caiet înghesuie în scaunul lui, apoi, deschizând caietul, mângălește: *Ora 16.05: Sony este o tâmpită.*

Neo este scribul nostru – cel care ne înregistrează marile isprăvi. Bun, el nu a fost chiar *de acord* cu jobul ăsta. Nici măcar nu a fost de acord să vină cu noi în această misiune. Dar când ai coloana vertebrală în formă de cârlig nu poți scăpa de cătușele prieteniei. Scaunul cu roțile geme în timp ce îl trag în afara razei de acțiune a lui Sony.

— E o minune că ai nevoie de operație la spate, Baby.

Sony nu are un job propriu-zis. Ea este cea care atribuie joburi, dublând rolul diavolului de pe umărul meu cu rânjete nerușinate.

— Bățul ăla din fundul tău ar putea servi cu siguranță drept coloană vertebrală, nu?

— Vorbești multe prostii pentru cineva care nu poate urca nici măcar un etaj, mârâie Neo.

Îi trag scaunul cu roțile un pic mai în spate.

— E un talent.

Sony oftează, cu singurul plămân plin de ambiție.

— Acum privește-mă cum lucrez și nu-mi întrerupe concentrarea!

Eu și Neo privim cum Sony mășăluiește spre teigheaua din față, adidașii ei crem scârțâind pe gresie. Diavolul nu uită să-i strecoare pe drum o acadea în buzunarul de la spate. Neo mormăie:

— Clepto!

— Scuzați-mă...

Sony își flutură brațele deasupra capului pentru a-i atrage atenția casierului. Privirea lui piezișă se transformă în una de surpriză. Sony e drăguță. Genul de frumusețe brutală, cu ochi strălucitori și neîndemânatică. Dar bănuiesc că privirile lui au de-a face mai mult cu tuburile de respirație care i se întind de sub nas și până pe obraji.

Țigările spre care arată ea în spatele teighelei îi sapă groapa.

— Doar astea, vă rog! zice Sony.

— Domnișoară, eu..., intervine vânzătorul de la benzinărie, uitându-se la țigări și înapoi la ea. Sunteți sigură? Nu cred că aș putea să vi le dau cu bună-știință.

— Se uită la pieptul ei cu bună-știință, zice Neo, de parcă ar fi pe punctul să mestece pumnul care-i ține capul sus.

— O, nu, domnule, nu sunt pentru mine... Ăăă...

Sony se dă înapoi, lăsându-și capul în jos.

— Eu și prietenii mei, noi...

Diavolul plânge ușor. Își apasă o mână pe buze.

— Nu știm cât timp ne-a mai rămas. Neo, băiatul de acolo. Trebuie să fie operat mâine. Cancer.

Arată peste umăr spre Neo și spre mine, iar atunci se uită și vânzătorul spre noi. Eu și Neo ne ferim instantaneu privirile. Neo merge atât de departe, încât se preface că citește lista ingredientelor de pe ambalajul unei gume de mestecat.

Sony își trage nasul uscat și-și șterge lacrimile care nu cad.

— Voiam doar să mergem pe acoperiș ca pe vremuri, să ne răzvrătim puțin, zice ea, ridicând din umeri și râzând ca la o glumă bună. Nu știi ce o să mă fac dacă nu va supraviețui. E un suflet atât de bun! Și-a pierdut părinții într-un incendiu, știți, și cățelul! Eu...

— Bine, bine!

Casierul ia un pachet.

— Luați-le și gata! Plecați!

— Ei, dar mulțumesc! ciripește Sony, luându-le fără să stea pe gânduri, și iese pe ușă.

Șocați că a funcționat, eu și Neo alergăm după ea. El reușește să fure o pungă de ursuleți gumați, îndesând-o între picior și cotieră. După ce ieșim și ușa se închide în urma noastră, expirăm amândoi plini de tulburare în timp ce Sony face câțiva pași împleticiți și se oprește.

— Notează! îi ordonă Sony, arătând spre caietul lui Neo.

Neo face cum i se ordonă, scriind în caiet: *Ora 16.07: Tâmpita a reușit să păcălească un privitor de sâni să-i dea țigări gratis.*

Sony aruncă pachetul în aer și îl prinde cu o mână.

— Eu nu am cancer, zice Neo.

— Nu, nu ai. Dar cancerul tocmai ne-a făcut să economisim zece dolari, și este singurul lucru bun pe care îl va face vreodată.

— Sony! scâncesc.

— Ce-i? Copiii cu cancer mă iubesc. Mereu râd când alerg după ei și mă prăbușesc din lipsă de aer. *Quid pro quo*, da?

— Ești sigură că nu plâng? zice Neo.

— *Quid. Pro. Quo?* întreb.

Nu mă pricep prea bine la chestii comune, lucruri pe care le știe toată lumea. Sarcasm, ironie, expresii idiomatice, sporturi. Îmi scapă totul, până când îmi explică Neo.

— Înseamnă „ceva pentru ceva”, în latină, zice el.

Neo știe orice.

— Da! intervine Sony. Ca atunci când vrei să omori pe cineva, așa că vrea și el să te omoare pe tine. Cum e karma! Așa funcționează *quid pro quo*.

Mă uit la Neo.

— Da?

— Nu! Există vreun motiv pentru care *eu* trebuia să fiu aici pentru asta? Întreabă, iar scaunul cu roțile îi scârțâie brusc, greutatea fiind deranjată de ceva strecurat în spațiul de sub el.

Neo își încrețește fruntea. Se întoarce atât cât îi permite spatele și vede un pachet de șase beri pus sub scaunul său.

A sosit creierul misiunii noastre. C pare mai mult bărbat decât băiat, și e înalt și frumos. Cu mâinile băgate în buzunare, împinge ușor cu piciorul berea în ascunzătoarea ei.

— Cum a mers? întreabă C.

Sony se grăbește să-și arate prada.

— Am economisit zece dolari cu cancerul!

C își înclină capul într-o parte.

— Pe țigări?

— Și ursuleți gumați, adaug eu.

Neo aruncă punga peste umăr în pieptul lui C.

— Haide, C!

Sony își pune mâinile în șolduri.

— Ce am fi noi fără ironie, doar cu clișee plictisitoare, hmm?

— Să nu folosești un pacient în scaun cu roțile pe post de catâr?

Neo încearcă să se dea într-o parte, dar C se ține de spătarul scaunului așa cum ai ține un guler de cămașă.

Neo își dă ochii peste cap. Scoate un alt caiet din buzunarul lateral, acesta fiind cu coperta din față ruptă. În timp ce începem să traversăm strada, înapoi spre casă, adaugă cu ceririle de azi pe lista noastră de atacuri.

Țigări (din alea mișto, din filmele Bond)

Bere

O acadea

Ochelari de soare de rahat

Ursuleți de gumă

O după-amiază afară

O grămadă de fiori

Spitalele sunt locuri insipide, anoste. Dar, chiar dacă nu mai visez ca altădată, nu există companie mai palpitantă decât cea a hoților.

— Baby, ești om de bază, zice Sony, mândria și camaraderia luminându-i fața. Fără tine, misiunea s-ar prăbuși. Cine altcineva ar ține evidența istoriei noastre glorioase?

— În plus, ești un excelent cărucior de cumpărături, adaugă C, mângâindu-i creștetul.

— Uite, C, trafic! zice Neo, arătând spre drum. Împinge-mă în el!

În schimb, C îi bagă un pumn de bomboane în gură lui Neo pe când ne întoarcem. Sony sare peste liniile albe ale

trecerii de pietoni ca și cum ar sări pietrele unui pârau. C îl împinge pe Neo chiar în spatele ei, două rățuște care o urmează în șir indian. Eu sunt codașul, naratorul. Ei trei ajung întotdeauna la linia de sosire înaintea mea.

Neo ține lista noastră de lovituri în poală, iar o sclipire de lumină fugară se reflectă în spiralele metalice ale caietului, de parcă soarele a hotărât să le tachineze. Îmi ridic privirea ca să o prind și mă uit dincolo de șirul de mașini care se bifurcă după intersecție.

Îmi simt inima grea.

Imediat după mașini, un râu taie orașul în două. Doar podul leagă malurile. Un pod pe care îl știu de-o viață întreagă și care îmi provoacă o durere în piept. În loc de străini care râd și de copii care aruncă monede în apă, văd zăpadă peste balustradă. Văd întuneric. Încerc să mă uit în altă parte, să las trecutul în plata lui, dar de dincolo de el apare altceva.

Galben.

Doar o sclipire.

Griul se estompează, șuvițe de culoare purtate de briza râului. Oare soarele a coborât pe Pământ și a decis să petreacă o zi printre supușii lui? Îmi întind gâtul să văd mai bine, dar sunt prea mulți oameni pe pod; cuplurile, turiștii și copiii îmi blochează vederea, iar orașele sunt nerăbdătoare. Un claxon mă trage înapoi, în timp ce prietenii mei mă așteaptă chiar în față.

— Sam? mă strigă C.

— Scuze!

Mă grăbesc să parcurg restul drumului înapoi. Când pășim împreună în interiorul spitalului, bărbia mi se prinde de umăr, podul fiind acum prea departe să mă rănească. Mă tot uit în spate, până când reflexia îmi apare ca o fantomă pe ușile de sticlă.

— Măi să fie! face Sony cu acadeaua între dinți. Echipajul de contrabandiști se întoarce după o zi pe mare.

Odată ce ajungem în hol, își bagă țigările în mânecă.

Spitalul e vechi și plin de o veselie mimată, așa cum sunt majoritatea spitalelor pentru copii. Baloane fanteziste și dale în culori pale încearcă să înveselească un spațiu în care mulți se perindă, simțindu-se parcă micșorați. Pe pereți sunt postere și afișe despre tratamente și povești reale de supraviețuire, dar și acelea sunt vechi, iar asistentele și medicii intră și ies, completând peisajul.

— Acum, repede! zice Sony. Să ducem totul sus înainte de... Eric!

Cel mai notoriu temnicer (asistent) al etajului nostru, Eric, are un simț acut al sincronizării. Ridică o sprânceană la tonul lui Sony, bătând cu piciorul în podea. Detectorul său de rahat este o armă perfecționată, iar atunci când se enervează, nu aș vrea ca mânia lui să se abată asupra deținuților adevărați.

— Și, chiar sub nasul idiotului de contrabandist, istoria se repetă, povestește Neo. Să spun „ți-am zis eu” sau să te torn pentru că m-ai răpit...

C își mai bagă niște bomboane în gură în timp ce eu deschid cartea din buzunarul lateral și i-o pun în față.

— Unde ați fost? întreabă Eric.

Pungile de sub ochi și părul brunet i se asortează, și are brațele încrucișate pe piept. E îngrijorat pentru noi, altfel nu ar fi făcut tot drumul până aici ca să ne admonesteze.

— Eric, Eric, mai întâi de toate, aia e o uniformă nouă? întreabă Sony, arătând lent în sus și în jos. Chiar îți oferă culoare la față...

— Nu tu!

Eric ridică mâna, reducând-o la tăcere. Apoi se uită direct la mine. Aș vrea să fiu invizibil.

— Doar am luat puțin aer proaspăt, răspund, uitându-mă în pământ și scărpinându-mă la ceafă.

— Aer proaspăt, nu? se încruntă Eric neîncrezător. Ai uitat că avem un etaj întreg dedicat acestui lucru?

Se referă la grădina de la etajul al șaselea.

Când spatele lui Neo încă mai funcționa, ne ascundeam toți patru în tufișurile de acolo. Ne făcuserăm un plan să ne trăim întreaga viață în grădină și să ne prefacem că suntem oameni ai pădurii care supraviețuiesc cu fructe de pădure. A funcționat timp de aproximativ trei ore, dar apoi ni s-a făcut foame și frig, iar C aproape că plângea că nu-și poate încărca telefonul să asculte muzică. Ne-am întors plini de frunze și mirosind a pământ.

De atunci, Eric a încercat să nu ne mai scape din ochi.

— În fine!

Sony este neînfrică.

— Scuză-ne că avem nevoie de o schimbare de peisaj!

— Ajunge!

Eric își flutură brațele prin aer, iar noi patru ne strângem și mai mult unii lângă alții.

— N-ar trebui să fiu nevoit să vă reamintesc să nu fiți nesăbuiți.

Arată cu degetul spre Neo.

— Măine ai operație.

Și spre C.

— Iar tu ai programare la ecografie.

Apoi spre Sony.

— Și tu nici măcar nu ar trebui să te dai jos din pat. Acum, mergeți sus!

C împinge scaunul lui Neo în față în timp ce tropăim spre lifturi. Sony apasă pe buton cu talpa. Odată ajunși la

ultimul etaj, C îl ridică pe Neo de pe scaun, legănându-i trupul firav, cu grijă la coloana vertebrală. De aici trebuie să urcăm scările ca să ajungem pe acoperiș. Eu apuc scaunul cu roțile în vreme ce Sony urcă treptele în salturi.

La jumătatea drumului, Sony și C au nevoie de o pauză.

Sony închide ochii și se sprijină de balustradă. Jumătate din piept i se ridică, profund și rapid, dar refuză să deschidă gura ca să respire. O astfel de recunoaștere a înfrângerii nu este o satisfacție pe care ar acorda-o vreodată unei simple creșteri de altitudine.

C se sprijină și el de balustradă, cu urechea lui Neo lipită de mijlocul pieptului său.

— Sună ca o muzică? întreabă cu vocea aproape stinsă.

— Nu! răspunde Neo. Sună ca un tunet.

— Tunetul e frumos.

— Nu și când ai o furtună între coaste.

Neo atinge cicatricile vaselor de sânge care urcă pe claviculele lui C.

— Venele tale produc fulgere. Încearcă să scape.

C zâmbeste.

— Chiar ești scriitor.

— Da!

Neo încearcă să se echilibreze, urechea fiind chemată înapoi să asculte bătaile.

— Respiră, Coeur!

Și asta e tot un ritual. Un moment de tăcere pentru o jumătate de pereche de plămâni și o jumătate de inimă.

Sony este prima care deschide ochii și pornește din nou. Deschide larg ușa de la acoperiș cu piciorul, și își întinde brațele în lături. Fluieră melodia unui infractor necondamnat însoțită de câteva băți ametoitoare de picioare.

— Am reușit!

— Am reușit! șoptesc și eu, punând scaunul lui Neo la loc și potrivind tuburile de respirație de la urechea lui Sony.

C îl așază ușor pe Neo, întinzându-i câteva hârtii pe care le-a scos din buzunarul de la spate.

— Ți-a plăcut? întreabă Neo.

— Da!

Neo și C creează împreună un roman. Neo este scriitorul. C este inspirația, cititorul, muza, cel care are idei pe care nu le poate exprima întotdeauna în cuvinte.

— Dar mă întrebam, zice C, continuând să treacă în revistă capitolul în mintea lui, de ce renunță, pur și simplu, la sfârșit?

— Ce vrei să spui?

Neo se uită cu atenție la pagini.

— Știi tu, personajul principal. După ce află că iubitul lui a mințit în tot acest timp, nu țipă, nu se enervează și nu azvârle cu lucruri, așa cum ai vrea tu. Pur și simplu... rămâne pe loc.

— Tocmai asta e ideea, răspunde Neo. Iubirea este greu de abandonat, chiar dacă doare.

Își mângâie distrat bandajul de pe interiorul cotului, căci bucațica de bumbac încă mai acoperă o înțepătură de ac proaspătă.

— Încearcă să pleci de lângă cineva care te cunoaște atât de bine, încât te termină! Te vei trezi întrebându-te cum ai putea iubi vreodată pe altcineva. Și oricum, dacă ți-aș oferi finalul pe care ți-l doreai, nu ți l-ai mai aminti.

Neo nu doar scrie povești, ci și devine parte din ele. Majoritatea lucrurilor mărunte pe care le scrie sună adevărat și oferă un anumit fior, dar, pe de altă parte, majoritatea

lucrurilor mărunte pe care le scrie sunt șterse sau aruncate la gunoi. Așa a fost întotdeauna.

Sony vâără o țigară între buzele lui Neo, apoi alta între ale mele. Ținând-o bine în gură, Neo o protejează cu mâna, un scut împotriva adierii. Bricheta pâlpâie înainte să se aprindă focul lui Sony.

Neo nu trage în piept. În schimb, observă, la fel ca mine, lasă mirosul să-i furnice nările și urmărește cum se ridică fumul, devenind una cu norii. C și Sony nu sorb din berea care bolborosește sub capace. Ei ling spuma, atingând cerul gurii cu limbile.

Suntem creaturi lacome, dar nu nerecunoscătoare. Nu trebuie să iei parte la distrugere pentru a admira armele.

— Crezi că oamenii își vor aminti de *noi*? întreabă Sony, uitându-se la cer și jucându-se cu propriul guler.

C îi mângâie cicatricile și fulgerele din ele. Neo își mișcă oasele proeminente pe scaun.

Nedreptate sau tragedie, prietenii mei tot vor muri. Așadar, ce ne rămâne de făcut decât să ne prefacem?

— Nu știu!

Se uită cu toții la mine.

— Sfârșitul nu ne aparține.

Sony zâmbește.

— Atunci, hai să ne furăm sfârșiturile înapoi!

— De aceea am venit aici, nu? intervine C. Am spus că astăzi vom planifica asta. Marea noastră evadare din spital.

Neo se uită în direcția lui. Posibilitatea zilei de azi, dar mai măreață, se agită între noi. C ridică din umeri.

— Ce ne împiedică?

Dintr-odată, ușa scârțâie și se deschide.

— Iată! Nu ar trebui să veniți aici sus, dar uneori copiii lor le place să...

Vocea lui Eric ne surprinde. C aproape că-și sparge sticla călcând pe ea în timp ce eu și Neo aruncăm țigările atât de repede, încât aproape că ne dăm foc la mâini unul altuia.

În secunda în care suntem în picioare și ne întoarcem, Eric deja spumegă, dar, în tot haosul acela, timpul încetinește. O melodie familiară atinge o singură notă, întorcând toate capetele din orchestră.

Eu amuțesc.

O lumină galbenă iese din spatele siluetei lui Eric. Iar în spatele lui se ascunde un soare sub forma unei fete cu ochii îngălbeniți.

2

Răsărit

ÎNCĂ ÎL MAI VĂD CÂTEODATĂ.

Se zbenguie ca un băiat care nu simte greutatea locului în care trăiește. Măinile lui se joacă cu ale mele. El nu ține lucrurile – „ține” e un cuvânt nepotrivit.

— Măinile pot să sărute? întreabă.

Întrebările sunt forma lui preferată de joacă.

— Nu știu!

— Eu cred că pot.

Râsul lui răsună în băți de câte trei, până în jos la degete.

— Măinile noastre se sărută.

Se cuibărește în patul lui în timpul orelor dureroase. Acele îi ies din corp, tuburi și aparate cu nume prea dificil de pronunțat atașate de el. El este o mașinărie. Una defectă, despre care inginerii, considerați doctori, își dau cu părerea.

Nervii îi protestează ascuțit, ca o lovitură în coaste. Le văd simptomele pe fața lui tremurândă, schimbările și gemetele subtile. Niciunul nu-i inhibă curiozitatea. Mintea lui, deși trupul nu poate, continuă să se zbenguie. Continuă să se joace cu mâinile mele în orice fel izbutește. Râde atunci când i-o permit coastele.

— Acele sunt săbii, zice.

Se prefăce. Cel mai măreț joc al lui.

— Pastilele sunt pietre prețioase.

— Ce sunt pietrele prețioase? îl întreb.

— Sunt pietre. Pietre foarte frumoase. Unele chiar strălucesc. Ca soarele.

— Nu toate pietrele sunt frumoase?

— Nu, îmi răspunde, iar vocea i se deplasează odată cu trupul, într-un teritoriu în care joaca necesită prea multă energie.

Se golește, încetul cu încetul. Boala îl secătuieste și îl împovărează.

— Mă simt ca o piatră, adaugă el, scufundându-se parcă în pat.

Îmi împletesc degetele cu ale lui și le mișc de-a lungul articulațiilor, astfel încât să știe că sunt încă acolo. Măinile noastre se sărută.

— Atunci tu ești o piatră prețioasă, îi spun. Ca soarele.

Îi place să atingă în aceeași măsură în care îi place să se prefacă, să vorbească, să întrebe, chiar și atunci când nu are nimic de spus. Îl face să simtă că are un scop mai amplu decât acela de a fi ferit de moarte.

Zâmbește pentru mine, dar fața i se crispează. Se foiește, făcând așternuturile să foșnească, în timp ce se uită pe fereastră.

— Soarele răsare în fiecare zi, zice apoi, lumina dintre jaluzele mângâindu-i afectuos pielea. Crezi că răsare pentru că a apus?

Nu înțelegea că la momentul respectiv nu aveam cum să-i răspund. Nu am știut niciodată mai mult decât ce m-a învățat el. Știam că mâinile pot să sărute și că voiam să-i mângâi fața așa cum o făcea lumina.

El era lumina mea. Apusul meu de soare. Plin de culori. Copleșit în liniște de întuneric.

Asta a fost cu mult timp în urmă.

Acum trăiește în amintirea mea. Îngropat. Rebel, la fel ca înainte. Uneori, parcă îl zăresc cu coada ochiului, îi aud râsul pierdut în mulțime sau rămășițele întrebărilor sale care încă așteaptă răspunsuri în noapte.

Adevărul este că nu mă tem deloc de noapte.

Trăiesc în ea. Ochii ți se adaptează, mâinile se obișnuiesc să nu mai fie sărutate, iar inima îți amortește. Noaptea nu este dușmanul pe care îl fac eu să pară. Este starea naturală a lucrurilor atunci când soarele se stinge.

Așa că mă surprinde când, la ani buni după ce al meu a apus de mult, o rază de galben se ridică de pe casa scării și eclipsează griul...

Galben.

Părul ei este galben. Nu e blond sau blond-deschis, ci *galben*. Ca păpădia și lămâia. Culoarea se îngheșuie la rădăcinile întunecate doar atât cât să știi că e o alegere, încadrându-i fața cu ochelarii cocoțați pe nas. Ochii din spatele lor pâlpâie, iar eu abia pot să respir când se opresc la mine.

— Eric!

Sony își întinde brațele și picioarele ca și cum ar fi posibil să ascundă spuma sticlelor de bere și duhoarea de țigară doar umflându-se în pene.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că pantofii tăi sunt pur și simplu uluitori?

Ținând în continuare ușa deschisă, Eric face o mișcare de tăiere a gâtului. Sony amuțește imediat.

— Hikari – Eric oftează –, ei sunt Neo, Sony, C și Sam.
„Hikari.”

Hikari știe că are sori în ochi?

— Salut! strigă Sony în gura mare, făcând cu mâna pe când C o salută pe nou-venită mai subtil, iar Neo doar dă din bărbie.

— Bună! zice Hikari.

Vocea ei curge frumos și e senzuală și rece ca umbra pe care o face gura ei pe chip într-o zi toridă.

— Uau! exclamă Sony, făcându-și loc în spațiul personal al lui Hikari. Ești drăguță!

— Sony! o muștră Eric.

— E în regulă! zice Hikari, ca și cum ar fi amuzată, ba chiar fermecată de încântarea lui Sony față de ea.

— Ești amuzantă? o întreabă Sony. Pari amuzantă.

— Îmi place să cred că da.

— Hikari, zice Neo, rostind silabele lent în timp ce își rostogolește scaunul în fața lui Sony. Ești din Japonia?

— Părinții mei sunt, răspunde Hikari. Eu sunt din suburbii.

— Și eu sunt din suburbii! se extaziază Sony.

Neo își dă ochii peste cap.

— Nu știam că suburbiile sunt în iad.

Pe bună dreptate primește un bobârnac în tâmplă pentru această afirmație.

— Hei!

— El e Neo, zice Sony, mângâindu-l pe cap. E copilul nostru.

— Captivul vostru, asta sunt!

Neo îi dă o palmă peste mână.

— Hikari, tu ai picioare. Fugi!

— Of, Doamne! oftează Eric în palme, iar eu mă întreb acum dacă la școala de asistenți se predă dădăceala.

— El e C.

Sony arată spre el.

— Numele lui este mare și francez ca el, așa că îi spunem doar C.

— Bună, Hikari! Ai nevoie de ajutor ca să te instalezi?

C se apleacă peste mânerul lui Neo, sprijinindu-și greutatea părții superioare a corpului pe ele. Scaunul cu roțile se înclină pe spate, iar Neo aproape cade din el. Reușește însă să lovească brațul lui C cu caietul, până când roțile revin pe pământ.

— Țe ajut eu! se oferă Sony.

— Nu!

Eric îi prinde pe ea și pe C de mâneci, folosindu-se de picior pentru a-l ține pe Neo pe loc.

— Dar...

— Nu vreau să aud. Și țigări? Chiar așa? Puțin stil!

Începe să-i tragă spre ușa ținută deschisă de un bolțar.

— Mergeți în camerele voastre!

— Dar Erriiiic! se văicărește Sony, încercând în zadar să se întoarcă la nou-venită. Cum rămâne cu inițierea? Nici măcar nu i-am spus glumele mele...

— Mergeți jos... Hikari!

Chipul lui Eric se schimbă instantaneu, cu bărbia lipită de umăr și cu un zâmbet primitor.

— Sam te va conduce înapoi în camera ta. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să ceri!

— La revedere, Hikari! zice Sony, fluturându-și brațul drept deasupra capului. Te vom găsi când vom scăpa!

— Nu te opri!

Ușa se închide, astupând vocile prietenilor mei și ale răpitorului lor în spatele scârțâitului. Hikari rămâne pe loc,

întorcându-se doar atunci când nu mai are cu cine să dea ochii decât cu mine. Nu pot să mă mișc. Pentru că, în fracțiunea de secundă în care își întoarce capul, surprind umbra altcuiva în locul ei, expresia altcuiva, cineva cu aceeași ochi și aceeași voce, dintr-o altă viață.

— Tu ești Sam, zice Hikari, cu o jumătate de întrebare pe buze.

— Da! îi răspund, pe jumătate entuziasmat, pe jumătate uimit și pe deplin îngrozit.

Hikari își înclină capul într-o parte, privirea ei cercetându-mă de parcă aş purta o hartă pe post de haine și ea ar citi reperele. Schițează un zâmbet.

— Ești timid, Sam?

— Eu... ăă!

Vocea mi se bâlbâie... *Chestie trădătoare!*

— Nu sunt timid... nu cred. Doar că nu mă pricep să exist.

— Ce înseamnă asta?

— Cred... cred că acest corp nu mi s-a părut niciodată al meu.

Zâmbetul lui Hikari se lățește în loc să dispară, amuzament de mai devreme punându-i stăpânire pe trăsături.

— L-ai furat?

Hikari este pacientă și, după banda albă și lucioasă de la încheietura mâinii, va rămâne o vreme aici. Asta nu poate funcționa decât într-un singur fel: vom continua să schimbăm amabilități. Eu mă voi oferi s-o ajut oricât de mult ar avea nevoie. Ea va accepta un pic și va refuza majoritatea lucrurilor. Apoi ne vom despărți și vom deveni fundaluri unul pentru celălalt. Așa se întâmplă întotdeauna. Așa vrea să se întâmple partea din mine care e îngrozită de ea.

— Vrei să îți arăt ce e pe aici? Întreb, dându-mă înapoi și încercând să mă uit în pământ în loc să mă holbez la ea. Aș putea să-ți arăt cantina sau grădinile.

Hikari râde preț de trei clipe, cutreierând acoperișul cu un pas lent și cochet.

— Nu! îmi răspunde.

— Nu?

— Nu, nu sunt un fan al tururilor!

Tricoul alb și larg nu prea i se potrivește, iar fusta care îi dezgolește picioarele flutură în vânt, în timp ce părul i se prelinge până la antebrațe, ca aurul lichid. Acolo, bandajele o ascund de la încheietura mâinii până la cot, și, cu toate că vreau să o întreb ce a adus-o la spital, Hikari are alte planuri.

— Am un program, mă lămurește. Ca să nu mai spun că îmi place să explorez câte un singur lucru odată.

— Explorezi acoperișul?

— Te explorez pe tine.

Hikari își lipește bărbia de umăr și îmi zâmbeste poznaș.

— Nu știai, Sam? Oamenii au povești scrise pe ei, în jurul lor, în trecutul lor, în viitorul lor. Mie îmi place să le deslușesc.

Oricât de invaziv ar suna, vântul îi poartă parfumul, dulce și totuși puternic, și mă distrage cu el. Aproape că mă aplec spre ea înainte să mă opresc, dar Hikari observă. Zâmbeste, iar eu încep să înțeleg, în timp ce mă privește ca pe o carte pe care vrea să o smulgă de pe un raft, că s-ar putea să fie mai rebelă decât oricare dintre hoții mei.

— Sam, zice, nu către mine, ci către cer, testându-mi numele ca pe un vers pe care nu știe de unde să-l ia. E ciudat! Simt că ne-am mai întâlnit.

Inima îmi sare în gât. Înghit în sec, incapabil să rostesc mai mult decât o șoptă.

— Poate într-o viață anterioară.

Vântul ne tulbură, izbind sticlele una de alta. Privirea lui Hikari se îndreaptă spre urmele de scrum și alcoolul vărsat la picioarele mele.

— Ați furat țigările și berile alea, nu?

— Teoretic, Sony și C au furat țigările și berile.

— Deci ești doar un complice, concluzionează, atitudinea suavă fiind înlocuită de un oftat prelung. Ei bine, se pare că o să te descurci.

Fără un cuvânt în plus, Hikari își răsuțește părul într-o coadă de cal și pornește spre ușă.

— Unde te duci?

— Am ceva de furat. Și tu o să mă ajuți.

— Eu... dar..., mă bâlbâi, dar în cele din urmă solemnitatea îndrăgostirii mele e mai puternică decât umbra aia enervantă de pe umărul meu care îmi spune că este o idee proastă, așa că ce pot să fac decât să o urmez?

— De unde ai spus că ești?

— Dintr-un orașel infernal din mijlocul pustietății.

— Pustietății?

— Genul de loc unde toată lumea vrea să știe secretele celorlalți.

— Păi, așa e peste tot.

— *Tu* de unde ești, Sam?

Este o întrebare la care adesea îmi este greu să răspund. Ca să nu mai vorbim de faptul că, în timp ce o urmăresc pe Hikari pe scări și aștept liftul, nu pot să fac altceva decât să o urmăresc, și, de fiecare dată când o privesc, gândurile mele nu mai încep și nu se mai termină. În schimb, se contopesc

până când ajung o amestecătură incoerentă și agitată. Obrajii mi se înroșesc, iar fluturii fac din stomacul meu un parc de distracții. Îmi dreg vocea. Sosește liftul, iar Hikari mă conduce spre el, apăsând butonul pentru parter.

— Eu sunt de aici, zic.

— Din oraș?

— Din spital.

O expresie mai puțin amuzată o găsește pe Hikari. Se ține de balustrada din spate, la fel ca mine. A rămas atât de puțină distanță între mâna mea și a ei, încât mă întreb ce aș simți dacă s-ar săruta.

— Sam!

— Hmm?

— Tu ce ai? Întreabă Hikari și, pentru o întrebare atât de serioasă, este rostită cu multă blândețe.

Este un moment previzibil între oamenii bolnavi. Un fel de regulă. Aceasta prevede că, atunci când întâlnești pe cineva între acești pereți, trebuie să întrebi un singur lucru. „Ce ai? Cine este ucigașul tău?” E un mod diferit de a întreba, dar e aceeași întrebare. Ceea ce întreabă ea este de ce am fost închis în spital atât de mult timp, încât mă văd ca pe o extensie a lui. Vrea să știe în ce măsură sunt pe moarte.

Uitându-mă la bandajele ei și la natura altfel sănătoasă a ființei ei, vreau să o întreb același lucru, dar...

— Nu ar trebui să întrebi asta, o mint.

Și, în loc să dea din cap sau să spună că înțelege, Hikari are o nouă criză de râs, care îi zguduie ușor pieptul. Trei bătăi din nou. Ca și cum inima sa râde odată cu ea.

— Cum, ca la închisoare? Pentru ce ești aici, Sam?

— Se pare că sunt complice la un furt mărunț.

— Bine! zice ea, cuvântul fiind însoțit de note finale cochete. Atunci nu va fi prima dată când ajuți pe cineva să fure.

Ușile liftului se deschid, dar nici eu, nici Hikari nu facem vreo mișcare.

V-am spus că îmi place să privesc oamenii, dar uneori îmi este greu să vorbesc cu ei. Când trăiești în același loc de atâta timp ca mine, constăți că oamenii nu știu ce să-i spună cuiva despre care cred că e pe moarte. Se simt stânjeniți în preajma celor bolnavi, așa că se prefac că boala este invizibilă. Evită elefantul din cameră atât de flagrant, încât îți dai seama că doar la el se gândesc. Creează distanță fără să vrea, pentru că distanța este confortabilă.

Dar nu toată lumea rămâne blocată în acest tipar. Hikari crede că sunt pe moarte. Știu că așa e. Altfel nu s-ar afla aici, având nevoie de un ghid pe care l-a convins să o ajute să comită o infracțiune. Și totuși, cumva, indiferent de distanța pe care o creez, Hikari vrea să o facă să dispară – cu curiozitatea ei, cu tachinarea din ton, cu privirea frumoasă și lim-bajul ei și mai frumos.

— Nu te pricepi prea bine la conversație, nu-i așa, Sam?
La naiba! Mă holbam din nou.

— Ăăă... Scuze!

— De ce îmi ceri scuze? mă întreabă.

Ieșim din gura liftului și ajungem la parter. Ea se oprește să privească holul și lumina care se adună prin tavanul cu geamuri. Când se uită din nou la mine, aerul jucăuș revine fantomatic.

— Sunt destul de bună la asta, și, de fapt, e chiar drăguț cât de neliniștit ești.

Fața mi se încinge și, dintr-odată, nu mai pot să formez nici măcar o silabă, darămite o frază pentru a-i răspunde.

Hikari rânjește ironic.

— Există o bibliotecă aici, nu-i așa?

Aprob din cap și, deoarece știu că nu voi obține niciun răspuns de la ea înainte să îi ofer și eu unul, o conduc acolo. Biblioteca este diferită de hol, mai retrasă, mai puțin centrală și nu aduce aminte chiar așa de tare de un spital. Este locul unde pacienții pot veni să citească în fotoliile de pluș și să găsească mici lumi în care să evadeze.

— Mă scuzați, doamnă? Nu reușesc să găsesc această carte, îi zice Hikari voluntarei din spatele tejghelei.

Rostește un titlu și un autor la întâmplare, atât de ieșit din comun, încât nici nu sunt sigur că există.

— Credeți că mă puteți ajuta?

Voluntara dă din cap scurt și spune că se va uita în spate.

— Nu cred că a lua o carte de la bibliotecă înseamnă furt decât dacă intenționezi să nu o mai dai înapoi, șoptesc.

Hikari ridică o sprânceană.

— Tu de ce furi, Sam? Tu și hoții tăi?

— Nu mă întreba de ce!

— De ce nu?

— Nu cred în motive.

— De ce nu?

Mijesc ochii în fața incapacității ei de a-și reprima tachinările.

— Am făcut o listă, îi răspund. Furăm ca să o bifăm.

Hikari mă prinde că mă uit peste umărul ei.

— E liber?

— Ha?

Îmi dau seama că nu pe o carte și-a pus ochii Hikari. Nu pierde nicio secundă, sare în sus și peste tejghea, până pe

partea cealaltă. Îmi cade falca, iar gâtul mi se întinde frenetic dintr-o parte în alta, să mă asigur că nu se uită nimeni.

— Ce faci...

Fără nicio grijă, Hikari desface ascuțitoarea electrică de creioane de pe biroul din față și folosește un pix ca să scoată partea cu ascuțitoarea. Mă strâmb când face un zgomot ca de sticlă spartă. Hikari o ține în lumină, testând autenticitatea lamei, înainte să se încrunte când își dă seama că șuruburile încă o țin prinsă de o parte din plastic.

— Se întoarce, șoptesc, dar Hikari nu se obosește să se uite.

Ia câteva bucăți de hârtie și un creion, ascunzându-și prada sub ele. Pe urmă sare înapoi peste teighea, prinzându-mă de mâneca bluzei. Mă panichez. Fiecare nerv din corpul mi se încordează. Distanța finită rămasă între pielea ei și a mea este atât de mică, încât practic pot să simt căldura care radiază de sub bandajele ei.

— Grăbește-te!

Hikari râde, dându-mi drumul și făcându-mi cu ochiul în timp ce începe să fugă cu mine în urma ei. Mă uit la hârtiile pe care le ține strâns, fără să le mototolească.

— Ești artistă?

— Într-un fel, răspunde ea, uitându-se peste umăr și chiotind în timp ce voluntara se uită în jur să vadă unde am plecat.

Năvălește spre un lift gol, folosindu-și piciorul pentru a-l ține deschis, astfel încât să pot să o ajung din urmă. După ce se închid ușile, își dă capul pe spate, expunându-și linia gâtului. O cicatrice pe care nu pot să nu o admir îi iese de sub guler în timp ce încearcă să respire.

— O listă cu atacuri?

— Hmm?

— Ai spus că ați alcătuit o listă cu atacuri, repetă Hikari, cu ochii mai blânzi acum, diluați într-o nuanță mai închisă, ca și cum un val de ceva liniștitor și obositor tocmai a lovit-o.

— Să ne ucidem dușmanii, o lămuresc.

— Ce poetic!

— Treci cu vederea furtul pentru că e poetic?

Zâmbește. Un zâmbet molipsitor. Nu-mi atinge buzele, dar curbura lor cu siguranță încearcă.

— Nu există nimic mai uman decât păcatul, adaugă ea, ridicând din umeri. Acum, unde aș putea găsi o șurubelniță, dragul meu complice?

Faptul că îmi spune într-un fel al ei îmi readuce căldura aceea pe față, făcându-mă să mă bâlbâi.

— De ce ai nevoie de o șurubelniță?

— Parcă nu credeai în motive.

Nu reușesc să-mi reprim râsetul. Clatin din cap să alung zâmbetul. Rar zâmbesc, chiar și pentru hoții mei, dar nici măcar această frică pe care nu pot să mi-o explic nu are nicio putere în comparație cu ea.

Ajungem la etajul unde se află salonul ei. Tot drumul, distanța noastră devine o joacă.

Dintre numeroșii angajați de la întreținere, unul își lasă mereu nesupravegheată geanta din dotare, și, cu toate că a căzut de multe ori de pe o scară defectă, nu și-a învățat lecția. Eu și Hikari tragem cu ochiul în debaraua în care știam că o să-l găsim. Repară un bec, cu spatele la noi, clătinându-se, în timp ce scara amenință să cedeze din nou.

Îmi lipsesc un deget de buze. Hikari încuviințează din cap și mă urmărește cum pășesc cu grijă în debara. Uneltele se revarsă din geantă, iar o șurubelniță ajunge în colț. O apuc

cât de repede pot, dar apoi scara se îndoiaie. Angajatul de la întreținere cade pe podea, aproape peste mine.

— Hei! strigă el.

Sar peste el în vreme ce Hikari țipă și închide ușa în urma mea, apoi o luăm amândoi la fugă.

— Și nu voiai să mă ajuți, râde ea.

— Nu fac niciodată asta.

— Nu furi niciodată?

— Nu fug niciodată.

— Ei bine, găfâie Hikari, fugi pentru mine.

Sub lumina holului, un grup de doctori se apropie furtunos și ne întrerupe. Trec în grabă – sunt rezidenți, mormolocii din bazinul de pregătire, urmărind un medic curant. Eu și Hikari ne retragem lângă perete, ca niște mașini care trag pe dreapta pentru o ambulanță. Halatele albe ale doctorilor trec pe lângă noi, cu două asistente în spate, una cu stetoscopul la gât, alta uitându-se la pagerul ei. Expresiile le sunt imposibil de descifrat – parte din pregătirea lor.

Hikari îi urmărește cu privirea pe cei care intervin, îngrijorată. Nu pierde timpul. Pacientul de care se îngrijesc ei se află în propriul limb. Hoinărelile noastre nu-l vor afecta.

Hikari nu se relaxează nici măcar după ce au dispărut din vedere. Felul în care eu, unul, reiau evadarea noastră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, o frapează mai mult decât ar trebui.

— Ai locuit aici toată viața ta, nu-i așa?

O altă jumătate de întrebare. De data aceasta, presupunerea vorbește de la sine. V-am spus că văd aceleași lucruri zi de zi. Apatia este un simptom al repetiției. Îi tratez pe medicii grăbiți cu aceeași atenție cu care aș trata o briză.

— „Viața”, zic, s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit pentru lucrul la care te gândești.

În cele din urmă, își dă seama. Că s-ar putea să nu fiu exact ca alți pacienți sau ca alți oameni pe care i-a întâlnit. Naratorii sunt o parte firească a tabloului până când te uiți mai bine la ei.

— Cine ești tu, Sam? întreabă ea, iar când o face, sclipiri galbene îi joacă în ochi. Ceva îmi spune că ești mai mult decât un străin familiar.

Încerci să citești o persoană și vezi pe cineva pe care îl cunoșteai și te întrebi dacă crezi în reîncarnare. Dacă crezi că un suflet nu este niciodată cu adevărat mort, ci doar trecut la un alt corp, o altă minte, o altă viață, o altă realitate. Dacă da, trebuie să vă întreb: ce credeți că face pe cineva real?

Este abilitatea de a-l atinge? Să-i simți căldura, textura pielii, pulsul care îi bate în vene? Sau, pur și simplu, cineva este real atunci când îi este rostit numele cu voce tare? Atunci când îl respiri în aerul gol, iar acesta se umple cu noțiunea lui?

Hikari se apropie mai mult, iar o teamă veche pe care o cunosc prea bine își înfășoară ghearele în jurul umerilor mei.

Poate că pentru voi nu are logică, dar am cunoscut o singură persoană care se poate compara cu lumina pe care o emite ea. Poate credeți că arată ca *el*, că se comportă ca *el*, și de aceea sunt atât de captivat. El e mort. O fantomă, la fel și ceea ce am împărțit, așa că nu îi compar pe ei doi. Compar doar ceea ce sunt ei. Iar câteodată soarele este atât de strălucitor, încât ești obligat să îți ferești privirea.

Frica preia controlul, ca atunci când i-am surprins culoarea pe podul acela, și își șoptește regulile. Dacă ea este ceea ce cred eu că este, nu trebuie, din niciun motiv, inventat sau nu, să-i spun numele. Și nu trebuie să las să dispară distanța

aceea pentru niciun obicei, nicio invitație sau tentație. Nu trebuie să o las să fie reală.

— Sunt...

— Hikari!

Lui Hikari îi pică fața. Un cuplu mai în vârstă, fiecare cu ecusoane de vizitator, o cheamă, apropiindu-se repede pe hol.

— Îmi pare rău, străine!

Oftează.

— Distracția s-a terminat.

— Dă-mi-le mie! zic.

Hikari se uită la palmele mele întinse, derutată.

— O să le spun că a fost vina mea. Că eu le-am furat, adaug. Oricum sunt complice. Ai putea la fel de bine să mă lași pe mine să-mi asum vina.

— Încerci să fii un cavaler în armură strălucitoare, nu-i așa?

Își strecoară obiectele furate în buzunar, cu excepția hâr-tiilor, pe care le folosește pentru a ascunde umflătura șurubelniței și a ascuțitoarei.

— Nu-ți face griji! Într-o zi vei avea ocazia să furi din nou pentru mine.

— Hikari! începe mama ei, iar îngrijorarea îi învăluie fața crispată în vreme ce cuvintele îi ies ca niște muștrări într-o limbă pe care nu o înțeleg.

Hikari nu spune nimic. Nici măcar nu pare să-i pese că se țipă la ea.

Deși când mama ei se întoarce spre mine, încruntându-se și mai tare, și începe să spună ceva, Hikari se pune în fața mea. Îi răspunde mamei sale cu brațele încrucișate, venind în apărarea mea. Aș vrea să pot să o urmez când este luată de mână.

Tot ce îmi trece prin minte, cu cât se îndepărtează de mine, este că, cu cât cunoaște mai mult acest loc și cu cât devine o parte din ea, cu atât mai bine va ajunge să înțeleagă adevărurile pe care numai ucigașii noștri pot să o învețe: indiferent ce furi, nopțile sunt lungi, iar „într-o bună zi” e la fel de mult o iluzie ca și motivul.

— Sam!

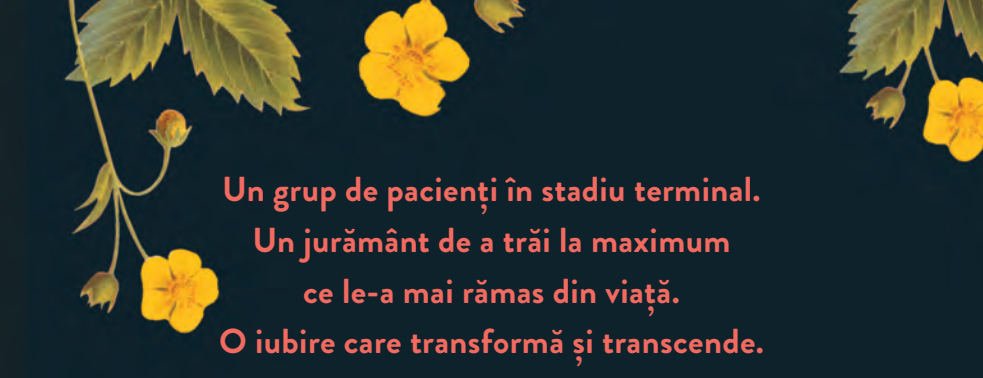
Sony nu are întotdeauna nevoie de terapia ei cu oxigen. Singurul ei plămân fluctuează ca eficiență, dar cu siguranță nu trebuie să alerge. Niciodată. Așa că, atunci când ea și C vin în trombă pe hol fără ca un scaun cu roțile să-i urmeze, simt un gol în stomac.

— De ce nu sunteți în camerele voastre?

— Neo, răspunde Sony. Intră mai devreme în operație.

— Poftim?

— Părinții lui sunt aici, adaugă C, și toți trei știm că, dacă nu suntem suficient de rapizi, asta va însemna un dezastru.

Un grup de pacienți în stadiu terminal.

**Un jurământ de a trăi la maximum
ce le-a mai rămas din viață.**

O iubire care transformă și transcende.

În atmosfera sumbră a unui spital, un grup de bolnavi în stadiu terminal îmbrățișează bucuriile pe care le au la îndemână: prietenia, libertatea, rebeliunea. Fiecare în felul lui este distrus; fiecare în felul lui a devenit mai puternic de pe urma suferinței.

În mijlocul durerii și al pierderii, găsesc însă cu toții atât minuni, cât și bucuria de a împărtăși, și împreună hotărâsc să recupereze de la viață tot ceea ce le-a răpit boala. O inimă frântă însă îndeamnă pe cineva să jure că va renunța pentru totdeauna la iubire. Riscul de a se confrunta cu o altă tragedie este prea mare. Totuși, în acest loc pustiu, unde pare imposibil ca dragostea să își facă apariția, se deschide o ușă – și așa se deschid și inimile.

„Dacă te-ai simțit singur, pierdut sau bolnav,
cartea asta este pentru tine!”

The Academy Chronicle

16+

ISBN: 978-606-088-661-7

9 786060 886617

www.edituracorint.ro